

Her Yerde Ben

– Ömer Faruk · 28 Mart 2012

Aynanın soluk görüntüsünde aradığım ben... Yeşeren otlarla birlikte tarlalarda yetişen ben... Bazen bir ağaç, bazen bir hayvan kılığına girerek tüm evrene sahip olmaya çalışan ben... Kan deryasını su niyetine içen, çelik yığınları arasında can veren, görünmeyen varlıkların peşinde kendisini arayan ben... Var olduğu halde yok olmayı isteyen, olumsuz işlerin peşinde durmadan koşan, doyurulmamış güdülerin esiri olan, et ve kemik yığını ben... Ayınlerde kendinden geçen, dinler aracılığıyla kurtuluş yolunu arayan, bir gün ansızın öteki dünyaya göç eden, kendi kendini kemiren ben... Ağlayan, gülen, ıstırap çeken, başını gövdesinden ayrı düşünen, toprağın özü, doğanın ta kendisi ben... Ama belki de sadece ben değil, beklide sen... Evet aynı şey sen ve yine de sen... Yasakların damgaladığı sen ve ben... Yasaklar senin ve benim mayam. Mutlu olmak, sevinmek, gülmek, yaşamak istemek, huzur duymak, güzel olan şeylerden yararlanmak, yaşamdan zevk almak...Y asaak... Üzölmek, acı çekmek, huzursuz olmak, pişmanlık duymak, sürönmek ve de ölmek... Serbeeest... ** Bilinmeyen bir dünyanın Tanrısının gölgesinin sırtında bir kambur varmış. Kendi kamburunun acısını kullarından çıkarmak isteyen Tanrının gölgesi, bir gün uçsuz bucaksız evrende dolaşırken bu dünyaya uğramak aklına gelmiş. Bir de bakmış ki kendisine en çok benzeyen yaratıklar burada var ve hatta bazılarının kendisine tıpatıp benzediğini bile sanmış... Ama bu yaratıklar vahşi oldukları gibi çok da mutluymuşlar. Hayvan etlerini çiğ çiğ yeyip, çırıl çıplak dolaşıyorlarmış. Birbirleriyle yegane haberleşme araçları ise elleriymiş. Az, fakat öz haberleşiyorlarmış. Bazen daha doğrusu binde bir tehlikeli bir hayvan görürlerse ses çıkararak yani bağırarak yerini elleriyle gösterirlermiş. Birbirlerinin ne yaptıklarını merak etmezler, birbirlerini herhangi bir nedenden dolayı öldürmezlermiş. Amaçları yaşamak için yemek ve öldürmekmiş, ama sadece hayvanları... Tanrının gölgesi bir bakmış ki bu yaratıklar sadece şekil olarak kendisine benziyor. "Olmadı!" demiş. Bunların ne bir şikayetleri, ne birbirleriyle mücadeleleri olmadığını görünce kötölük dolu değneğini bu dünyaya doğru savurup gitmiş. Kötölük değneği bu yaratıklara dil vermiş, zeka vermiş. Konuşanlar başlamış dedikoduya, münakaşaya; zekası olanlar başlamışlar her şeyi kendileri için istemeye. Tanrının gölgesinin bir gün gene dünyaya yolu düşmüş. Bir bakayım ne değışti görmeyeli demiş. Bakmış ki istediği olmamış. Hani bunlar birbirlerini yemiyorlar, birbirlerini boğazlamıyorlar? Savurmuş ikinci kötölük değneğini de. Bu değnek sadece ihtiras vermiş insanlara. Bundan sonra da kavgalar, savaşlar ve doğal olarak da ölümler başlamış. Rivayete göre, bu değneklerden birisi yani ilki hâlâ okyanusun dibinde çakılı bir vaziyette duruyormuş, ikincisi ise insanlar tarafından öyle küçük parçalara ayrılmış ki bir daha onu ne gören ne de bilen olmuş. Kim bilir, belki de ikinci değnek de benim...